

Houwen van

Ruud van der Heijden

Onze vader en ons moeierke, die hielden van het lèèven
 Van Jan en alleman, en immens hil veul van mekaor
 Hun leste hemd da zouwen ze nog an de érmèn gèèven
 Maar 't mist van al toch gaven ze um hun èigen keinderschaor

Ze hielden van hun Noudje en hun Nölleke,
 hullie Cisca mi da kittig krullenbölleke.
 Van Tòontje, Kiske, Franske en van Jan,
 mar van hun Nelleke hielden ze 't miste van.
 Ze gaven veul um Wimke, Peer en Jaoneke,
 um Truike, die ge zelden heurde zoaniken,
um Joanusse, en ok um hullie Miet,
 mar hullie Nelleke da waar toch de favoriet.

Onze vader en ons moeierke, die zurgden veur elkaoren
 Veur hil de naoste buurt, en veur 'n weggelòòpen perd
 Veur vrimden en veur vrienden waren ze de steunpilaoren
 Mar hun keinder waoren hun toch wel het allermiste werd.